

Makula Attiláné Rostás Melinda

Egy elveszett kislány

„Amit én megtanultam anyukámtól, át tudom adni az unokáimnak azt a sok jót és szépet”

A kiskorom szép volt és nagyon jó volt. Nem éltünk luxusban, de mindenünk megvolt. Egy vályogházban nőttünk fel, egy szoba, egy konyha és egy spájz volt benne. Hatan voltunk testvérek, boldogan, szeretetben nőttünk fel, megvolt a családi béke melegsége. Apukám dolgozott a gazdaságban, anyukám otthon volt, vezette a háztartást. A nagyobbik testvéreim, Gizi, Jani már jártak iskolába. Mi a picik otthol voltunk anyukámmal. Nem volt külön gyerekszobánk, de boldogan éltünk. A szüleink gondoskodtak arról, hogy mindig meg tudják adni nekünk, amire szükségünk van. Apukám reggeltől estig dolgozott, hogy mindenünk meglegyen. Fáradtan jött haza a munkából, de mégis vállalt maszek munkákat házaknál. Anyukám ezalatt főzött, mosott, takarított, minket ellátott, és várta apukámat a munkából.

Én nagyon irigyeltem, amikor a nagyobbik testvéreim, Gizi és Jani iskolába jártak, mert mi óvodába nem járhattunk. Kíváncsi voltam, amikor a testvéreim meséltek az iskoláról. De amikor nekem elkezdődött az iskola, az egy rémálom volt számomra. Nem így képzeltem el. Új arcokkal találkoztam. Új emberekkel, nem szólt hozzám senki, nagyon egyedül éreztem magam, nem voltak barátaim. Kissné Erzsike volt az osztályfőnököm, őt nagyon szerettem, mert ő volt az, aki azt mondta, hogy majd ő lesz a barátnőm, és vigyáz rám. Ő biztonságot jelentett a számomra. Anyukám, apukám nagyon sokat szenvedtek emiatt velem, mivel nem akartam iskolába járni. Mindig bátorítottak, hogy szeressem meg az iskolát. Ötödik-hatodik osztályig így éreztem magamat. Akkor azonban elindult egy új fordulat az életemben, amikor megszerettem az iskolát. Ifjúsági osztályt hoztak létre, mind cigányok voltunk. Nem ismertem az egészet, de nagyon jól éreztem magam, mert már akkor voltak barátaim, kitűnő tanuló voltam, és köszönöm a szüleimnek a biztatást, küzdelmet.

Az iskolában idővel megismertem Attilát, akibe szerelmes lettem. 19 évesen összeköltöztünk, meg kellett szoknom egy új környezetet, ami nagyon nehéz volt. De nagyon be akartam illeszkedni, és sikerült. Főzés, takarítás, Attilának, a szüleinek új szokásai, ez számomra mind új volt. Nem tudtam főzni, de ott volt anyukám, aki mindenben segített, amit nem tudtam. Csak átszaladtam hozzá, és mindenben segített. Hála neki, én is tovább tudom adni mindezt. Húsz évesen anya lettem, amiben anyukám sokat segített. A fürdetésben, az öltöztetésben, az etetésben. Ő volt az, aki megtanította nekem, hogy kell a gyereket felnevelni. Akkor értettem meg, hogy egy anya mire képes a gyermekeiért. Egy csodálatos kisfiúnak adtam életet. Idővel még született négy gyermekem, de már akkor külön házuk volt, és mindazt, amire anyukám megtanított, büszkén továbbadtam lányaimnak és menyeimnek. Boldog feleség vagyok, anya, nagymama. És amit én megtanultam anyukámtól, át tudom adni a kis unokáimnak, azt a sok jót és szépet. Örülök, hogy tovább tudom adni ezt a sok szépet. Égi atyánk áldásával, Jézus által, ámen.